

NASYCENÍ PĚTI TISÍCŮ

Potom odešel Ježíš na druhý břeh Tiberiadského jezera v Galileji. Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Byly blízko židovské svátky velikonoční.

Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit. Filip mu odpověděl: „Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Řekne mu jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra: „Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!“ Ježíš řekl: „Ať se všichni posadí!“ Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: „Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!“ Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů nalámanými díly, které z těch pěti ječných chlebů po jídle zbyly. (Jan 6,1-13)

Bratři a sestry, to je příběh, který dobře známe. Už se rozkřiklo, že Pán Ježíš uzdravuje nemocné, a tak bylo mnoho těch, kteří ho chtěli vidět a poslechnout si co říká. Celý zástup za ním šel. A tak je to vždycky, jakmile je nějaký člověk nějak mimořádný, tak ho chtějí lidé vidět. Dívali jste se na inauguraci našeho nového pana prezidenta? Bylo to krásné, že? Také tam byly zástupy. Ale ten náš příběh se neodehrál někde ve městě, ale na pustém místě, kde se nedalo sehnat nic k jídlu. Jenom jeden malý chlapec tam přinesl pět chlebů a dvě ryby. Něco jako my tu máme dnes (*tácek s dvěma rybami a chleby*). Vidíte, že toho není moc, ani pro nás by to nestačilo. Ale Pán Ježíš to zázračně rozmnožil, a na každého se dostalo, a ještě zbyla hromada zbytků.

Co nám ten příběh říká?

Za prvé nám připomíná, že když někam jdeme, zvláště někam na pusté místo, je dobré si s sebou vzít něco k jídlu. Protože pokud by Pán Ježíš neudělal zázrak, mohlo by se nám stát, že budeme hlady. Za druhé, že je dobré se umět rozdělit, když je to třeba. Neříkat sám mám málo, ale umět myslet na druhé. Ale ukazuje nám především, že Pán Ježíš byl Boží Syn, měl moc dělat zázraky. A také, že mu záleží na lidech a není mu jedno, když nějak strádají, když mají hlad. A možná z něho můžeme vyčíst ještě něco dalšího.

1. Boží lásku si nemusíme zasloužit

Znáte přísloví? Jaké máme přísloví? (děti mohou nějaké říct) ... já mám nějaké příklady, napíšu začátek a vy je zkusíte dokončit: **Jak se do lesa**

volá, ... (tak se z lesa ozývá), **Jak si kdo ustele**, ... (tak si lehne), **Co sis uvařil**, ... (to si také sníš), **Co člověk zasévá**, (to si také sklídí)

Když se na ně podíváme, mají něco společného. Co to je? Říkají nám, že tak jak se chováme k druhým lidem, tak se oni budou chovat k nám. Pokud se chováme k druhým lidem ošklivě, budou se i oni chovat ošklivě k nám. A naopak, pokud někomu pomůžeme, můžeme počítat s tím, že na oplátku bude ochotný pomoci nám, až to budeme potřebovat. Je to tak? Pokud chceme, aby nás měli druzí rádi, musíme si jejich lásku nějak zasloužit.

Ale v Božím království to funguje jinak. Boží lásku si nemusíme zasloužit. To je **první věc**, kterou nám ten příběh říká. Boží láska je zadarmo a pro všechny. Nemusím splnit žádné podmínky, aby mě Pán Bůh měl rád. Pán Ježíš klidně mohl říct: Konec, pro dnešek už toho bylo dost, běžte domů, potřebujeme si všichni odpočinout. Anebo mohl říct učedníkům: Rozdělte zástup na ty, kdo jsou sympatičtí, kdo pozorně poslouchali, kdo se nestrkali a na ty druhé. Ne, všichni dostali najíst.

Pán Ježíš říká: **„Bůh tak miloval svět ... ne jenom některé, ale všechny lidi ... že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)**

Řekl zástupům, aby se rozesadili na trávu, požehnal těm dvěma rybám a pěti chlebům a všichni se najedli. Pán Bůh dává zadarmo a dává všem bez rozdílu. Neříká: Když mě budeš mít rád, tak já budu mít rád Tebe. Ne. Pán Bůh nás má rád takové, jací jsme, i když si jeho lásku nijak nezasloužíme. Máme být za co Pánu Bohu vděční. A o tom teď budeme zpívat (*Píseň: Už jsi dnes Bohu poděkoval?*)

2. Čím se sytíme?

Máte rádi chleba a ryby? Ryby jsou určitě dobré, ale my bychom si třeba rádi dali něco jiného. Co třeba pečené kuře? Anebo vepřový řízek s bramborovým salátem. Anebo hamburger Big Mac s Coca-colou. Co máte rádi?

Jídlo potřebujeme, abychom neměli hlad. A také je důležité jíst zdravě, abychom měli sílu a pořádné svaly (takže Big Mac a Coca-colu jenom výjimečně!)

Ale jsou i další věci, kterými sytíme naši duši:

- Televize – je hodně lidí, kteří si nedovedou představit, že by neviděli další díl svého oblíbeného seriálu.
- Studium – učení, studium zabírá velkou část našeho života. Nějaký učitel říká žákovi: Tvoje vědomosti jsou jako oáza. A ten student to bere jako pochvalu, ale ten učitel pokračuje: Široko daleko poušť a je těžké ji najít.
- Mobil – máte účet na Facebooku nebo používáte Twitter? Spousta mladých lidí si nedovede představit, že by mohla bez Facebooku existovat. Každý den tráví spoustu času sledováním toho, co kdo zažil a jsou šťastní, když se jim objeví lajky u jejich příspěvků.

- Sport – minulý týden jsem jel o víkendu někam ráno autem a proti mně dva cyklisté. Byly dva stupně a oni si vyjeli na kolech. Anebo adrenalin, adrenalinové zážitky, bungee jumping, paragliding – to je ono. To je ta pravá zábava, to je to pravé nasycení naší duše.
- Cestování – je úžasné, že můžeme sednout do letadla a za pár hodin můžeme být na druhém konci světa. A mnoho lidí procestovalo hromadu zemí, byli v Africe, v Indii, a všude možně a sytí se tím, že poznávají nové země a navštěvují zajímavá místa

Všechny ty věci jsou fajn. To nejsou špatné věci. Je dobré sportovat, zvláště pokud jsme zavření v práci v kanceláři a nemáme dost pohybu, protože jinak se to projeví na naší postavě. A je úžasné, že máme mobily. Mnozí si pamatujeme, že když jsme potřebovali někam zatelefonovat, museli jsme na poštu. Nemohli jste si vzít telefon do kapsy. A telefony nebyly dotykové, čísla se vytáčely. A když měl někdo v čísle nulu, tak jste museli zabrat. A stejně tak úžasné je to, že máme možnost cestovat, podívat se, jak se žije jinde, dřív se nám o tom ani nesnilo.

Ale všechny ty věci mají společnou jednu věc: Nasytí jenom na chvíli. Je mnoho lidí, kteří procestovali řadu zemí, ale pořád jim to nestačí a přemýšlí o tom, co ještě neviděli. A stejně je to i s těmi ostatními věcmi, na chvíli nás nasytí, ale po chvíli máme zase hlad.

A Pán Ježíš říká: Když já vás nasytím, tak už nebudete mít hlad. Říká: **„Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,35)** Ten, kdo se sytí jinde, pořád hledá nové a nové věci, nové zážitky, ale pořád není nespokojený a pořád mu to nestačí. Ale ten, kdo přijde k Pánu Ježíši, už nemusí hladovět, protože Pán Ježíš tiší hlad našeho srdce. Jak? Ukazuje nám, jak máme žít. Říká nám, co je důležité. Ukazuje nám tu správnou cestu, abychom v životě nezabloudili. A říká nám, čemu se máme vyhnout, abychom neskončili někde v příkopě. A když někde zakopneme, můžeme za ním přijít a vyznat svoje hříchy a pokud jich litujeme a vyznáváme, on nám je odpouští. Má nás rád.

3. Musíš něco dát.

Ten zázrak by se nemohl stát, pokud by chyběla jedna věc. Nebo alespoň by se nemohl uskutečnit tak, jak jsme ho četli. Co je to? Co bylo nutné k tomu, aby celý ten zástup mohl být nasycený? Musel tam být ten malý chlapec. Bez toho, že by dal Pánu Ježíši svoje chleby a ryby by to nešlo.

A nám ten příběh říká, že i my máme Pánu Bohu něco přinést. Možná se nám zdá že toho moc nemáme. A ani toho třeba moc neumíme. Anebo můžete mít pocit, že jste příliš malí, na to abyste Pánu Ježíši něco přinesli. Ten chlapec na tom byl právě tak, a přesto díky němu čteme o zázraku, který Pán Ježíš udělal.

Mám rád příběh, který vyprávěl jeden člověk, rád bych ho teď přečetl: *Bylo to těsně po tom, co jsem začal chodit na střední školu. Bylo to v pátek, šel jsem po vyučování domů. Kousek přede mnou šel po*

chodníku kluk z naší třídy, který nesl v náručí snad všechny učebnice, které jsme používali. Bylo mi to divné, nechávali jsme si knížky ve skříňce a brali domů jenom ty, které jsme potřebovali, ale nevšímal jsem si toho a už jsem se těšil na fotbal, který jsem měl s kamarády na víkend naplánovaný.

Ale právě v tu chvíli proti němu zpoza rohu vyběhla parta kluků z jiného ročníku. Běželi, jakoby jim patřil celý chodník, narazili do něho, knížky mu spadly na zem a brýle odletěly do trávy. Se smíchem utíkali dál a na chodníku jsme zůstali jenom my dva. Smutně se rozhlížel po svých brýlích a mně ho bylo líto. Spadly do trávy kousek ode mě, a tak jsem je zvedl, podal mu je a řekl: „Nic si z toho nedělej, pojd', pomůžu ti.“

Vděčně se na mě podíval a řekl: „Díky.“ Pomohl jsem mu posbírat učebnice, a přitom se ukázalo, že bydlí jenom kousek od nás. Půlku jsem mu vzal a celou cestu domů jsme si povídali. Ukázalo se, že je to fajn kluk. Pozval jsem ho na fotbal, a víkend jsme strávili společně.

Během 4 let na střední škole se z nás stali nerozluční přátelé. Když se přiblížil konec školy, on se rozhodl, že půjde na medicínu, já jsem chtěl studovat ekonomiku v jiném městě. Bylo jasné, že se už nebudeme vídat, ale oba jsme věděli, že naše přátelství bude pokračovat.

V našem ročníku byl nejlepší, a tak mě pronést závěrečnou řeč. Když vystoupil na pódium, byla na něm vidět nervozita, ale jinak vypadal opravdu dobře. Jeho brýle mu slušely a nebylo divu, že na něho dívky jenom letěly.

Svůj projev začal slovy: „Na konci školy je dobrá příležitost poděkovat těm, kteří vám pomohli v těch náročných letech - vašim rodičům, učitelům, sourozencům, možná trenérovi ... ale především vašim přátelům. Chtěl bych vám říct, že být někomu přítelem je ten největší dar, který můžete dát. Dovolte mi povědět vám můj příběh.“

Seděl jsem tam, díval se na něho a nevěřícně jsem poslouchal, když vyprávěl o dni, kdy jsme se poprvé setkali. Řekl, že o tom víkendu chtěl skončit se životem. Mluvil o tom, jak si vyklidil skříňku, aby to jeho maminka nemusela dělat později. Proto tehdy nesl domů všechny učebnice.

Podíval se směrem ke mně, usmál se a pokračoval: "Naštěstí to dopadlo jinak. Můj kamarád mě zachránil před tím, abych to udělal." Slyšel jsem, jak shromáždění vydechlo, když tento hezký, oblíbený chlapec vyprávěl o svém nejslabším okamžiku a o tom co jsem pro něho udělal. Viděl jsem, jak se na mne dívají jeho matka a otec a stejně jako on se vděčně usmívají.

Jak se asi musel cítit ten chlapec, když se dozvěděl, co tehdy udělal? Vlastně neudělal nic až tak mimořádného. Jenom ukázal trochu laskavosti někomu, kdo potřeboval pomoc. A zachránil mu tím život.

Může se nám zdát, že toho mnoho nemáme, že nemůžeme pro Pána Ježíše nic udělat, jsou jiní, schopnější, šikovnější, obdarovanější. Ale **třetí**

věc, kterou nám ten dnešní příběh o nasycení 5000 připomíná, je že Pán Bůh si může použít každého. I jedna malá věc, úsměv, pomoc může mít velký dopad na životy druhých. Někdo řekl: Pán Bůh nemá jiné ruce než ty naše a nemá jiné nohy než ty naše. Když mu je dáme k dispozici, On si je může použít tak, jak my si ani nedokážeme představit.

A zve nás k tomu, abychom ho následovali. Abychom mu především dali svoje srdce, uvěřili v něho, a žili s ním.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, děkujeme za ten příběh, který jsme dnes mohli číst. Děkujeme, že jsi nasytil ten zástup, který se okolo Tebe tehdy shromáždil a děkujeme, že sytíš i nás. Dáváš nám poznávat svoji lásku, že Ti na nás záleží a že nás chceš vést naším životem. Prosíme Pane, abychom poznávali, co ti můžeme dát a abychom byli ochotní se nechat Tebou použít - pro Tvé království a ke Tvé slávě. Amen.*